

Ugyanakkor világossá akarom tenni, hogy a mi kapcsolatunk testvéri kapcsolat, mely mindkét fél javára válik. Mit ajánlhattok és mit adhattok ti nekünk szerencsésebb és gazdagabb amerikaiaknak? Nekünk adhatjátok, megajándékozhattok minket a ti gazdag és nagy múltú hitetekkel. Ti számunkra élő emlékeztetői vagytok annak az igazságnak, hogy a hitnek drága ára van, és annak megtartását drágán kell megfizetni. Mi Amerikában nem szenvedtünk a hitünkért, mint ti itt, Erdélyben. A mi lelkészeinket nem zárták el a hitükért és a szabadságért való kiállításukért. Nekünk nem kellett félnünk attól, hogy diktátorok és zsarnokok lerombolják házainkat, templomainkat és falvainkat. Ti számunkra az élő lecke vagytok, bizonyosságai annak az igazságnak, hogy a hit ellenáll minden elnyomásnak, hogy a külső mostoha körülmények nem tudják meggyengíteni az emberi szellem erejét, és annak, hogy a szeretet a legnagyobb érték, amely legyőz minden akadályt, még a köztünk lévő nagy fizikai távolságot is.

Ez az oka annak, hogy az én látogatásom és a mi atlantai gyülekezetünk tagjainak látogatása olyan fontosak számunkra. Nekünk szükségünk van a ti hitetek ihletésére. Nekünk szükségünk van a ti példátok erejére. Nekünk szükségünk van az együttlét örömének a megtapasztalására. Nekünk szükségünk van a kölcsönös megismerés folytatására, hogy olyan gyakran, amilyen gyakran csak tudunk, itt legyünk közöttetek, hogy kölcsönösen tapasztalhassuk meg ezeket az áldásokat.

Hadd ismétljem meg ismét, hogy mekkora öröm, hogy én itt lehetek, hogy láthassam és megtapasztalhassam gyülekezetetek erejét, és örvendjek a melegszívű vendégfogadásnak.

Erős reménységem az, hogy gyülekezeteink – Atlantában és Székelyudvarhelyen – még sok éven keresztül örvendhetnek a kölcsönös megismerésnek, támogatásnak és szellemi gazdagodásnak. Erős meggyőződésem, hogy a lelkészetekhez kötődő barátságom erősíteni fogja a gyülekezeteink közötti kapcsolatot is.

Isten áldása legyen ezen a gyülekezeten, vezetőin és szolgálatán. Isten áldása legyen a mi testvéri kapcsolatunkon. Ámen.

NAGY ENDRE

AZ ÉN EMLÉKEZETEMRE...*

Lk 22, 19b

Az emlékezés asztalánál állok. Emlékezésre szólít, kötelez örök példaadónk, Jézus felhívása, aki rövid prófétai pályafutása végén utoljára ülve asztalhoz a tizenkettővel, vette a kenyeret, rendre adta tanítványainak, és kérése, meghagyása a végrendelet erejével, súlyával hangzott: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

* Elhangzott a kissolymosi falutalálkozó alkalmával tartott istentiszteleten 1999. szeptember 5-én

És emlékezésre kötelez ez a hely, ahol állok. Emlékezésre köteleznek ezek a 200 éves falak, ez a hajlék, amely az imádkozás, a lelki felemelkedés helye, a megújuló hit és reménység forrása volt ennek a népnek, amely kenyéret mindenkor verejtékkel sózta. Idejött hálát adni Istennek az áldásért, melyet megérezett a falat kenyérben, a szomjat oltó vízben, az édesre érett gyümölcsben, a megszülető gyermekben. Idejött, amikor próbák súlya nehezedett rá, amikor jég verte el a határát, amikor a háború vihara letörte fájáról a leg-erősebb, legtöbb életet és jövőt ígérő ágakat. Játshattak kedvükre a világ hatalmasai egy nemzet sorsával, tologathatták jobbra-balra az országhatárokat, ez a nép hű maradt hitéhez, Istenéhez, szülőföldjéhez, templomához. Megpróbálhatták elűzni, távoltartani attól, de amikor megkondult a harang, kalapját levette, és ott, ahol volt, rögös barázdában vagy kaszával kezében - lelke Istennel találkozott. Ha vándorbotot fogott, és távoli tájak, városok építőtelepei felé vette útját, hogy az itthon megsemmisülni látszó megélhetési lehetőség helyett újat keressen, a templom képét, e harangok hangját vitte magával lelkében. És amikor közeledett az ünnep, jött a karácsony vagy a húsvét, a brasói, krajovai, mangáliai munkásszállások üresek maradtak, és ő jött haza, mert hívta, szólította ez a falu, a szülőföld, a templom.

Ezt a hívást hallottuk meg ma is, így szólalt meg nemcsak az evangéliumból, hanem a templom köveiből is a felhívás:....az én emlékezetemre.

Az emlékezés azonban nemcsak egyszerű visszagondolást, múltbanjárást, letűnt eseményeken való ábrándozást jelent, hanem elkötelezést a múltban gyökerező értékek ápolására, megőrzésére. Az evangélium egyértelmű és félreérthetetlen tanítása: a példaadás követésre kötelez. A Jézusra való emlékezés sem annyit jelent, hogy felidézünk életét és tanítását, vagy legfeljebb gyönyörködünk szépségében, hanem az „...„ ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” felhívásban meg kell hallanunk a „...példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekszem veletek, ti is akképpen cselekedjétek” (Jn 13,15) örök jézusi parancsát.

Minden emlékezés, visszatekintés vagy visszatérés magában hordja ezt a felhívást. A Római Birodalom idején a határokon állomásozó hadvezérek és államférfiak minden évben meglátogatták az Örök Várost, Rómát. Fényes pompával vonultak át diadalkapuin, körmenetben járták végig történelmi nevezetességű utcáit, megcsodálták csillogó palotáit, kolosszális arénáját, magukba szívták levegőjét. Nemcsak hazamentek, hanem búcsút jártak. Egy feledhetetlen képet nyertek, emlékezetükbe vették, átértékelték a római polgárság kivételességét. Visszatérve szállásukra, szolgálati helyükre, hallani vélték az Örök Város intését, parancsát: az én emlékezetemre, és ahhoz méltóan: higgyetek, akarjatok, cselekedjétek - éljétek!

Ilyennek látom, érzem a mi mostani hazatérésünket, találkozásunkat, együttlétünket. Kissolymos ma a hazatérőnek ugyanazt jelenti, mint a büszke római polgárnak az Örök Város. Zsalugáteres házai palotákká nőnek, sáros utcáiról a történelem üzen, és ezt az üzenetet küldi feléd a régi ház, a jól ismert táj, a temetők néma sírhantjai és ez a 200 éves templom: az én emlékezetemre - és ahhoz méltóan - higgy, akarj, cselekedj, élj!

S ha már az emlékkívánás és emlékhagyás - nemcsak Jézus óta – egyetemes emberi megnyilatkozás, ezen a szép ünnepen én is egy emléket rajzolok lelkedre, hogy azt magaddal vidd: Újra aranyhajú, csillogó szemű gyermek vagy. A régi ház udvarán, vagy valahol a kertben játszol. Ragyogóan süt a nap, a konyhából a készülő ebéd édes illata száll feléd. S te egyszer csak édesanyád jól ismert hangját hallod. Téged szólít, utánad kiált: gyermekem, gyere haza, az asztal meg van terítve. Rátekintek erre a megterített úrasztalára, és édesanyák hangját hallom: kenyértésztát dagasztó, kemencét hevítő, szakadt ruhát foltozó, illatos ebédet főző, kendert szövő édesanyákét. Szólnak újra hozzánk, kiáltanak az élet poros útján továbbhaladókra virágos sírok alól, vagy kakukkfűvel benőtt, elfelejtett hantok alól, hangjukban a szülőföld, isten hangja szól. gyermekem, gyere haza, az asztal meg van terítve. Neked táruul ki ma az ajtó és szülői, testvéri, baráti szív. Számodra itt az asztal mindég meg van terítve, ide mindég hazaérkezel. Ámen.

SIMÉN DOMOKOS

KARÁCSONY BIZTATÁSA *

A gyakori gondok-szomorúságok és a gyér örömök mozaikjaiból töltjük életünket Isten után. Riaszt az élet a biztos megélhetés bizonytalanságával, mert az embernek tehetsége van mindent elrontani. Naponta riaszt az emberi korlátoltság-butaság: Vigyázz, csak ránk, jön a századvég-ezredvég és a világvége... úgy beszélünk, mintha Isten beszédét nem ismernők a Bibliából: „A ti utaitok, nem az én utaim, a ti gondolatotok, nem az én gondolatom.” Félünk, és sok félni valónk van. Oka nem a világ, nem az Isten, hanem a magunk kicsinyhitűsége, elsivatagodásunk, elszakadásunk Istentől. Panaszkozunk, hogy elhagyott az Isten

A körülöttünk és bennünk lévő világ értelmesen megmagyarázza azt, hogy van egy gondoskodó Gondviselés velünk, életünkkel-ételünkkel. Neki gondja van, nagy gondja a lelkünkre, a hitünkre is. Ilyen lelki szűkesztendőben küldte el a beteljesedést annyi advent után, és ma is küldi a világhoz Megváltónak, Megtartónak, örömmüzenetnek Jézust, hogy legyen a bethlehemi csillag világossága értelmünknek és melegség lelkünknek. Hozzád küldi személyesen Isten Jézust, hogy ne riasszon az élet, a butaság, a lelki sivárság..., hogy boldog légy, te, karácsonyt lélekben is megszentelő ember.

Karácsonyban Isten üzenete a világnak Jézussal ez:

- „Ne féljetek...”, mert a félelem bizonytalanná, kapkodóvá, gyávává tesz. Szétriaszt egymástól.

- „Örömet hirdetek...”: a lélek, a hit, az értelem összhangját, mert ez a boldogság, a megelégedettség. Higgyétek el, hogy nem az a megelégedett, a

* Elhangzott a Csíkszeredai TV. adásában